

принадлежи, съзнава с *тихата ирония* на философ, че е само *сива, никому непотребна вещь*, от която се интересуват само заради парите на баща ѝ. Присъствието се заменя от отрицанието, обезценяването, автоагресията, която накрая води до лудостта и смъртта. Бягствата в света на миналото, на музиката изострят *меланхолните ѝ настроения*. *Неврастенията и сплинът* скриват от погледа ѝ вечната красота на живота. Тя живее в собствен свят от звуци и невесели настроения, нямащ нищо общо с удоволствията, с жестоката действителност на складовете – *музиката (на Шопен) звучи меланхолично*, тихо, като оплакване или бурно, страстно като протест срещу *неизбежната ѝ гибел*. В самотните часове на *сплина и меланхолията* тя мечтае за мъж като Борис, привлечена от стоманената воля, хладнокръвие, острата увереност, изпитва към него *сива, студена, нерадостна и потисната любов*, която животът поднася на разядената от сплинове и неизлечима болест – наказание заради греховете на баща ѝ. Женитбата на Мария и Борис е опит за спасение от пропадането в болестта. Мария става все по-меланхолична, по-саможива, обзета от “донкихотовска глупост”, болестта ѝ с пролуки на безумие се задълбочава, докато накрая се затваря в своя свят (на собственото си изгнание), като прекъсва връзките си със света на другите и си отива незабележима, за да направи място за поредната жертва на “Никотиана” – Ирина. Романтичната мечтателка, следвайки любовта си към Борис, заплаща навлизането си в света на тютюна с разруха, неврастения, меланхолия. Сблъсъкът на жестоката истина за Борис (жертващ близките си в името на собствените цели) и любовта ѝ са в основата на житейската ѝ драма. Разбирайки илюзорността на любовта, тя изпада в потрес, светът ѝ бавно потъва в обезверяване, че ценното в живота е смислено, че животът би могъл да има по-възвишен смисъл. Става жертва на очакванията си и на тютюневия свят. Меланхолията и неврастенията не са подминали и “железните воители на революцията”. Варвара е въплъщение на болестта – чувството за ненужност, загуба, тъга, което я връхлита изведнъж, за изчезналата радост, любов и красота, но с което се опитва да се пребори чрез дълга към партия и идеал (в духа на идеология-